

напусне, защото ако би той направилъ тоя подвигъ, то не би имало кой да му шие ризи, не би имало кой да го завива и да му втика жди гърбътъ кебето; а, най-послѣ, не би имало ни кой да го попоще на слънце; освѣнъ това, баба Либеница знае, че нейните родители, Корлини, одавна вече не сѣществуватъ на свѣтътъ; знае и това, че нейните синове никога не би я оставиле да умре отъ гладъ. . . Когато дѣдо Либенъ добие черчето изъ собствените рѣце на баба Либеница, то той са позасмѣе малко, и рѣче: „Уплаши ли са, Дѣло? Тжй, тжй, Дѣло, ти си у мене добра и хрисима женица. . . Азъ тебе не промѣнявамъ ни за Хаджи Бозовите жжатици.“

Дѣдо Либенъ не може нито да види ситните търговци, които разносватъ едно-друго по селото; а ако тие купчие сж изъ друго село или изъ другъ градъ, то ги гони, както сж гониле фарисеите Хри-